

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 217.407 van 23 januari 2012
in de zaak A. 128.744/IX-3568**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de
staatssecretaris voor Mobiliteit
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Peeters
kantoor houdend te 1000 Brussel
Terhulpesteenweg 120
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
Regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hugo C. Sebreghts
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 30 oktober 2002, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse regering van 19 juli 2002
betreffende het geregeld vervoer, de bijzondere vormen van geregeld vervoer, het
vervoer voor eigen rekening en het ongeregeld vervoer, minstens van de artikelen
2, 23, 26 tot en met 30 en 32 tot en met 36 van dat besluit.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Op 28 september 2009 werd inzake het tussenarrest en
gedeeltelijk eindarrest nr. 196.410 gewezen, waarbij voor wat het tweede middel
betreft, een prejudiciële vraag werd gesteld aan het Grondwettelijk Hof.

Op 21 oktober 2010 heeft het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. 117/2010 voornoemde prejudiciële vraag beantwoord.

Op 13 mei 2011 heeft eerste auditeur Luc Vermeire een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een laatste memorie met verzoek tot voortzetting van de rechtspleging ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 oktober 2011.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Heidi Bortels, die loco advocaat Patrick Peeters verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Sven Vernailen, die loco advocaat Hugo C. Sebreghts verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Luc Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Voor wat de uiteenzetting van de feiten betreft, wordt verwezen naar het arrest nr. 196.410 van 28 september 2009.

IV. Onderzoek en beoordeling van het tweede middel

4. In voornoemd arrest werden het eerste en het derde middel onderzocht en niet gegrond bevonden.

5. Voor wat het tweede middel betreft, afgeleid door de verzoekende partij uit de schending van artikel 6, § 1, X, eerste lid, 8°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, doordat de artikelen 26 tot en met 30 van het bestreden besluit, dit is hoofdstuk IV “Bepalingen gemeen aan de hoofdstukken II en III : Vervoer voor eigen rekening”, betrekking hebben op een aangelegenheid die federaal moet geregeld worden. De verzoekende partij stelt dat de bestreden artikelen 26 tot 30 de uitvoering betreffen van de artikelen 22 tot 24 van het decreet van 20 april 2001, waarin de basisregeling is opgenomen met betrekking tot het “vervoer voor eigen rekening”, zoals dat door de Europese regelgeving wordt gedefinieerd en dat duidelijk enkel onbezoldigd vervoer omvat. Aangezien de besluitwet van 30 december 1946, waarop de wetgever zich gesteund heeft toen hij in 1988 de bevoegdheid van de Gewesten vastlegde, enkel betrekking had op het bezoldigd vervoer, is het onbezoldigd vervoer niet in de bevoegdheidsoverdracht vervat, zodat de regeling voor het onbezoldigd vervoer, die door de Europese Verordening nr. 684/92 in de Belgische rechtsorde ingevoerd is, niet tot de bevoegdheid van de Gewesten behoort.

In het arrest nr. 196.410 van 28 september 2009 van de Raad van State, is vastgesteld dat de decreetgever met de artikelen 22 tot 24 van het decreet van 20 april 2001 een regeling ingevoerd heeft van het “vervoer voor eigen rekening” die zich voegt bij de regeling inzake “het gemeenschappelijk stads- en streekvervoer” en de regeling inzake “de bijzondere vormen van geregeld vervoer” en dat de bestreden bepalingen, die deze decretale bepalingen uitvoeren, de eventuele bevoegdheidsoverschrijding die de decreetgever desgevallend zou begaan hebben, overnemen. Dienaangaande is het Grondwettelijk Hof bevraagd.

6. In het arrest nr. 117/2010 van 21 oktober 2010 heeft het Grondwettelijk Hof overwogen -zich steunend enerzijds op het gegeven dat het begrip “vervoer voor eigen rekening” niet werd vermeld in de besluitwet van 30 december 1946 en anderzijds op de vaststelling dat de afdeling wetgeving van de Raad van State in zijn advies bij het ontwerp van decreet erop gewezen heeft dat de bepalingen over het vervoer voor eigen rekening slechts konden worden aangenomen in zoverre het toepassingsgebied ervan beperkt zou blijven tot de vormen van vervoer die tot de bevoegdheid van de gewesten behoorde, waarna de decreetgever de regeling van het vervoer voor eigen rekening in een afzonderlijk hoofdstuk opgenomen heeft dat van toepassing is op “het gemeenschappelijk stads- en streekvervoer” en “de bijzondere vormen van geregeld vervoer” (overweging B.4.1 en B.4.2) - dat “in de interpretatie volgens welke de in het geding zijnde decretale bepalingen betreffende het vervoer voor eigen rekening” enkel van toepassing zijn op “het gemeenschappelijk stads- en streekvervoer” en op “de bijzondere vormen van geregeld vervoer” de decreetgever een aangelegenheid geregeld (heeft) die aan de gewesten is toegewezen (overweging B.4.3).

7. In zijn laatste memorie stelt de verzoekende partij dat het Grondwettelijk Hof geen uitsluitsel geeft over de grondwettigheid van het decreet en dat de aangehouden interpretatie onjuist is. Dat standpunt is niet correct: zoals de Raad van State het arrest leest, geeft het Grondwettelijk Hof wel degelijk op beredeneerde wijze en ondubbelzinnig aan hoe het decreet uitgelegd moet worden. Het arrest laat geen andere interpretatie van het decreet toe.

Het Grondwettelijk Hof heeft de artikelen 2, 3° en 22 tot 24 van het decreet van 20 april 2001 niet ongrondwettig bevonden. Het blijkt niet dat de bepalingen van het bestreden besluit die daar de uitvoering van zijn de grenzen te buiten gaan die het decreet in acht heeft genomen.

8. Het tweede middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 23 januari 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche